

Commentaar door Maarten Rigter van

Welk verdeelinstrument voor de lokale uitgiftes van frequenties op de 26 GHz

In ieder geval geen veiling (slechte ervaring met UMTS), voorkeur voor vergunningverlening, eventueel het verdeelinstrument verdeling op afroep.

Voorstander van landelijk vastgelegde EMV normen

Ik zou gaan voor de normen van Salzburg. Hierbij zijn meerdere mogelijkheden. Onafhankelijk van toepassing/frequentie, $10 \mu\text{W}/\text{m}^2$, Salzburg Stadt/Land buitenshuis. Hierbij is mobiele communicatie nog steeds in voldoende mate mogelijk. Aangaande het zendvermogen per zendmast geeft Salzburg aan, een norm van $1.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$.

Verder hebben een aantal artsen van Salzburg (Gerd Oberfeld e.a.) al in het jaar 1998 empirisch (terecht) vastgesteld dat die ICNIRP-limieten veel te hoog zijn. Voor plaatsen waar mensen wonen hebben zij limieten vastgelegd, waaronder in het algemeen geen gezondheidsklachten meer optreden: het zogenaamde. "Salzburger Modell". Dit model houdt dat de totale invallende straling van alle omliggende telecomzenders, gemetgemeten aan de gevel van woonhuizen, niet sterker mag zijn dan $1.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$.

Deze norm zou gehaald kunnen worden, door het 2G en 3 G netwerk uit te schakelen. Zo wordt een einde gemaakt aan de stapeling van zendvermogen door steeds nieuwe generaties mobiele telefonie. Je kunt ook via 4G ook kunt bellen. Omdat steeds meer bekend wordt dat elektrogevoelige mensen last hebben van de modulatie van 4G+, zou deze modulatie aangepast moeten worden.

Zwitserse zonesysteem

Verder kent Zwitserland een goed zone systeem, wat ook in Nederland gebruikt kan worden: In feite bestaan in Zwitserland m.b.t. tot de blootstellingslimieten rond een zendinstallatie drie zones. Voor de duidelijkheid, ik ga voor de Salzburg, aangaande het onderstaande ben ik alleen voorstander van het zone idee:

- Sicherheitsabstand

Zone waarbinnen de ICNIRP-blootstellingslimiet van $10.000.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$ overschreden mag worden. Verboden voor het publiek.

- OKA = Orte für den kurzfristigen Aufenthalt De zone waarbinnen de ICNIRP-blootstellingslimiet van $10.000.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$ niet overschreden mag worden en waar mensen (voor korte, maar ook lange tijd) kunnen verblijven. Voorbeelden: balkons, dakterassen, niet-permanente werkplekken, trappenhuis, openbare ruimtes, kerken, concertzalen, openbaar vervoer, enz.

Hier geldt de ICNIRP-blootstellingslimiet van $10.000.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$ voor alle zenders gezamenlijk. Zonodig moet het zendvermogen teruggeschroefd worden.

- OMEN = Orte mit empfindlicher Nutzung

De zone waar mensen voor langere tijd moeten verblijven, omdat ze daar wonen of werken.

Voorbeelden: woningen, scholen, ziekenhuizen, kantoren, maar ook officiële kinderspeelplaatsen.

Hier geldt de blootstellingslimiet van $100.000 \mu\text{W}/\text{m}^2$ voor binnenshuis.

Hieruit wordt het toegestane gezamenlijke zendvermogen van de zenderantennes (van één zendmast) afgeleid. Dit kan eventueel een extra beperking van het zendvermogen inhouden.

Dekkingseis

De vergunninghouder biedt ten minste 98% van elke gemeente een buiten dekking aan op 98% van oppervlakte. Niet mee eens, deze eis verlagen zodat er voor stralingsgevoelige mensen zogenaamde witte vlekken over blijven. Verder wordt in een eerder consultatie document, de nota mobiele communicatie 2017, aangegeven "Bovendien moet een balans worden gevonden tussen enerzijds het belang van dekking, anderzijds het belang van een ongestoord genot van de natuur." Daarna wordt aangegeven, "dekkingseis betekent niet dat er straks in 100% van de tijd en in 100% van Nederland een mobiel signaal beschikbaar moet zijn." Daarom een voorstander van in ieder geval een uitzondering voor natuurgebieden, om de daar aanwezige flora en fauna te beschermen tegen een teveel aan elektro magnetische velden.